

niedziela

głos z Torunia

NR 51 (939) • J • ROK LV • 16 XII 2012 • TORUŃ

W NUMERZE:

W 100. rocznicę urodzin Leonarda Torwira

Świeca Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom zapłonęła

Spotkanie diakonów stałych

TEMAT TYGODNIA

Radujcie się!

Często widzimy ludzi smutnych, na ulicy, w sklepach, nawet w kościele. A przecież tęsknimy do osób radosnych, nie chcemy być ponurakami, a jednak smutek, narzekanie czy malkontenctwo stanowią naszą narodową cechę. Stąd powstaje pytanie: Czym jest radość? Słownik definiuje ją jako uczucie wielkiego zadowolenia, wesoły nastrój, uciechę, szczęście. Cóż, czegoś tu brakuje. Pięknie to tłumaczy św. Paweł i zachęca do radowania się zawsze w Panu. Musi to być sprawa ważna, ponieważ apostoł jeszcze raz powtarza: Radujcie się! I dodaje: „O nic się już zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganu z dziękczynieniem!” (Flp 4, 6). A ile w naszym sercu jest trosk, zmartwień czy nawet niepokoju, które skutecznie gaszą radość. Bywa też tak, że nadmiernie skupiamy się na sobie i własnych sprawach, mamy wielkie oczekiwania w odniesieniu do innych. W ten sposób zamykamy się na Boga i bliźnich. A przecież źródłem trwałej radości jest właśnie obecność Najwyższego i co za tym idzie miłość.

Radość zatem jest darem i łaską. O tym przypomina dzisiejsza niedziela, zwana Niedzielą Radości. Już teraz, w ostatnich dniach Adwentu, warto pozwolić Panu, by działał w nas, przeniknął swoją miłością. On ma moc. Pragnie przychodzić do każdego z nas. Trzeba tylko o to poprosić. Dlatego wołamy: Panie, przyjdź! „Choć chcę wciąż dalej iść, niewiele mogę sam. Więc znów podnoszę głos: Ty przyjdź!”.

Maria Galińska

Dużym zainteresowaniem cieszyły się wydawnictwa Fundacji „Nasza Przyszłość”

KATARZYNA CEGIELSKA

21. ROCZNICA POWSTANIA RADIA MARYJA

DAR – PRAWDA – MIŁOŚĆ

BEATA PIECZYKURA

Tysiące pielgrzymów przybywało już od rana 1 grudnia do Torunia, by wspólnie radować się z 21. rocznicy powstania Radia Maryja i dziękować Bogu za dar istnienia rozgłośni, by przez modlitwę umocnić swoją wiarę, by dać świadectwo prawdzie, którą głoszą, bronią i domagają się

Centralnym punktem świętowania była koncelebrowana Msza św. dziękczynna pod przewodnictwem bp. Andrzeja Suskiego w sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy, kościele pw. św. Józefa w Toruniu z udziałem tysięcy pielgrzymów z całej Polski i z zagranicy. W obchodach rocznicowych wzięli udział senatorowie, posłowie, europarlamentarzyści, samorządowcy, przedstawiciele władz Torunia z prezydentem Michałem Zaleskim, bractw i stowarzyszeń oraz architekt inż. Andrzej Ryczek, autor projektu świątyni pw. Maryi

Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i bł. Jana Pawła II. Witając licznie zgromadzonych, Biskup Andrzej przypominał, że wiara po darze życia stanowi dar największy. Dlatego walka z wiarą niszczy człowieka, ośmieszanie wiary i profanowanie symboli religijnych rani człowieka, bowiem – jak powiedział: – Kto usuwa wiarę z życia społecznego, niszczy fundament. Kto ogranicza środki przekazu wiary, uderza w podstawowe prawo do jej wyznawania i prawo do wolności słowa. Z troską pasterską zwrócił uwagę

dokończenie na str. IV

Bóg mieszka także w więzieniu...

Grudziądz

Odbywanie kary pozbawienia wolności niekiedy wieloletnie, nawet dożywotnie bardzo często staje się dla skazanych najważniejszym etapem życia. Deprywacja wielu potrzeb i nieobecność bliskich powodują, że dla wielu kobiet i mężczyzn czas izolacji więziennej jest trudny, ale bardzo wartościowy. I to nie tylko dlatego, że podopieczni zakładów karnych mogą pracować, uczyć się czy poddawać się terapii. Ten obszar szczególnie i bardzo ważny dla wielu osób to duchowy wymiar

człowieczeństwa po dokonaniu zła i krzywdy wobec drugiego człowieka. W więzieniach można spotkać wielu zabójców, którzy osądzeni prawomocnymi wyrokami odzyskują wewnętrzny pokój dopiero po uzyskaniu przebaczenia od bliskich ofiar przestępstwa i po spotkaniu z kapłanem przy kratkach konfesyjonału.

Bóg mieszka także w więzieniu. Tak jest w Zakładzie Karnym nr 1 w Grudziądzu, istniejącym od 207 lat. 22 listopada bp Andrzej Suski po raz kolejny gościł wśród wię-

niów. Podczas uroczystej Mszy św., której przewodniczył, udzielił 39 osadzonym sakramentu bierzmowania i jednej osobie dorosłej – sakramentu chrztu. Homilia wygłoszona przez Księdza Biskupa przyniosła więźniom pokrzepienie. Biskupowi Andrzejowi znany jest grudziądzki zakład karny, jednak przyjął on zaproszenie do oddziału terapeutycznego dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo, gdzie zapoznał się ze specyfiką pracy z tak szczególną, trudną kategorią podopiecznych. Ksiądz Biskup podziwiał wytwory rękodzielnicze skazanych kobiet i odwiedził typową celę więzienną w tym oddziale.

Osadzeni przystępujący do sakramentów przygotowani byli przez kapelana więziennego ks. kan. Wojciecha Pyrzewskiego, który od 7 lat zajmuje się organizacją życia duszpasterskiego w zakładzie. Na terenie ZK nr 1 istnieje dawny kompleks zabudowy klasztornej, po generalnym remoncie, zachowujący do dziś XVIII-wieczny klimat, jaki wnieśli tu franciszkanie reformaci. W dawnym klasztorze zamieszkują dziś skazane i tymczasowo aresztowane kobiety. Zaś dawny kościół pełni funkcję kaplicy więziennej i nosi wezwanie Jezusa Chrystusa

Dobrego Pasterza. Odbywają się tam Msze św. i wszystkie uroczystości kościelne, a także udzielany jest sakrament chrztu dzieciom, które rodzą się w warunkach więziennych. Od kilku lat w więziennej kaplicy w wigilijną noc gromadzą się skazani i funkcjonariusze na Pasterce. Tak będzie również w tym roku. Jednej z takich Pasterek przewodniczył bp Józef Szamocki.

Osadzeni, zarówno kobiety, jak i mężczyźni bardzo chętnie korzystają z różnych form życia duchowego. Administracja zakładu karnego zezwala na udział skazanych w uroczystościach religijnych, jakie organizowane są w grudziądzkich parafiach, np. w ogólnomiejskiej Drodze Krzyżowej czy procesji Bożego Ciała ulicami Grudziądza. Skazani wyjeżdżają na pielgrzymki do miejsc kultu religijnego w okolicach Grudziądza, jak i do miejsc odleglejszych, np. do sanktuariów na Jasnej Górze czy w Licheniu. Wśród tymczasowo aresztowanych i skazanych przebywających w grudziądzkim Zakładzie Karnym nr 1 znajdują się także osoby pochodzące z różnych krajów i bywa, że także innych wyznań, m.in. protestanci, prawosławni, buddyści, muzułmanie. Mają oni swobodę w praktykowaniu swojej religii.

Ppłk Helena Reczek

W kaplicy więziennej pw. Jezusa Chrystusa Dobrego Pasterza

Z kroniki parafii św. Katarzyny w Wielkim Czystym

NAWIEDZENIE

Ostatnie miesiące dla wiernych z parafii św. Katarzyny w Wielkim Czystym obfitowały w podniosłe chwile i przeżycia duchowe. Wszystko zaczęło się nawiedzeniem Pani Jasnogórskiej w kopii cudownego obrazu, do którego przygotowaliśmy się przez rekolekcje prowadzone przez o. Dariusza Sosnowskiego z Rywałdu. Niezapomniane chwile wzruszeń są tym większe, iż w tym roku Benedykt XVI ogłosił Rok Wiary, a przecież Maryja jest Tą, która jest najlepszą nauczycielką wierności Bogu. Modlitewne czuwania prowadzone

przez całą dobę skupiły przed obliczem Jasnogórskiej Pani parafian, którzy mieli okazję przedstawić Maryi swoje sprawy. Nie zabrakło dzieci, młodzieży i dorosłych. Stągiew zapełniła się intencjami. Bardzo wzruszającym momentem, było pożegnanie Maryi.

WIZYTACJA KANONICZNA

W dniach 27 i 28 października przeżyaliśmy wizytację kanoniczną bp. Józefa Szamockiego. Staraliśmy się przeżyć ten czas jak najowocniej i czerpać z nauki, jaką przekazał nam. Odbyły się spotkania z grupami działającymi na

terenie parafii, Msze św., modlitwy za zmarłych na cmentarzu. Bp Józef Szamocki wraz z proboszczem ks. Kazimierzem Zadurskim odwiedzili chorych. Dzieci, młodzież i dorośli spotkali się z Biskupem Józefem podczas nabożeństwa różańcowego. Najważniejszym wydarzeniem było przyjęcie sakramentu bierzmowania przez młodzież.

ODPUST

Kolejnym ważnym wydarzeniem był odpust ku czci św. Katarzyny Aleksandryjskiej, patronki parafii. 25 listopada Mszę św. w intencji

parafii odprawił o. Kazimierz Banacki z Laskowic. O liturgiczną oprawę Mszy św. zadbała Akcja Katolicka, której przedstawiciele czytali lekcje mszalne i wezwania modlitwy wiernych. Uczniowie ze szkoły podstawowej zanieśli dary do ołtarza. Uroczystości zakończyły się procesją eucharystyczną wokół kościoła.

Organizację wszystkich wydarzeń parafialnych wspierała Akcja Katolicka. Jej członkowie aktywnie uczestniczą w życiu wspólnoty oraz często są inicjatorami różnych ważnych przedsięwzięć.

Małgorzata Żebrowska

Ks. Andrzej Zblewski wprowadził na urząd proboszcza ks. Wiesława Michalewicza

Wprowadzenie proboszcza

Wielkie Radowiska

18 listopada w Wielkich Radowiskach dekanatu golubskiego ks. Andrzej Zblewski wprowadził na urząd proboszcza ks. Wiesława Michalewicza. Nowo mianowany proboszcz przybył z parafii pw. św. Józefa Oblubieńca w Grudziądzu. Dlatego w uroczystości uczestniczyła grupa wiernych z tej parafii.

Ksiądz Dziekan odczytał dekret bp. Andrzeja Suskiego, który nominował ks. Wiesława na pro-

boszcza parafii Wielkie Radowiska. W kazaniu nowy proboszcz mówił o potrzebie budowy kościoła, zarówno materialnego, jak i duchowego. Następnie odmówił Credo i złożył uroczyste przysięgę wierności sprawowania urzędu proboszcza. Został przywitany przez m.in. przedstawicieli Rady Parafialnej oraz sołtys Wielkich Radowisk Annę Cegielską. Na zakończenie Ksiądz Proboszcz prosił wiernych o modlitwę. nn

Rekolekcje oazowe

W dniach od 9 do 11 listopada młodzi i dzieci (20 osób) ze wspólnoty oazowej działającej przy parafii pw. św. Józefa w Grudziądzu uczestniczyli w rekolekcjach w Lipnicy. Myśl przewodnią była tajemnica Wcielenia Syna Bożego i Jego przyjście na świat przeżywane w liturgii Bożego Narodzenia. Czytania biblijne, pieśni, katechezy i konferencje

wyjaśniały ideę proroctw starotestamentalnych wypełnionych w osobie Jezusa Chrystusa. Punktem kulminacyjnym rekolekcji była Msza św. o północy i powitanie małego Jezusa. Każda grupa przygotowała modlitewny prezent dla Dzieciątka. Po Eucharystii była agapa i śpiewy nawiązujące do wieczery wigilijnej. nn

Młodzi i dzieci uczestniczyli w rekolekcjach w Lipnicy

FRA po 25 latach

Toruń

25 lat temu na toruński Podgórz przybyli franciszkanie. Przybył też o. Robert Nikiel. Powstało wówczas spore grono młodzieży pragnącej pogłębiać swoją wiarę w duchu św. Franciszka z Asyżu. Wspólnota liczyła nawet do 70 osób chcących „tracić” swój czas na modlitwę, rozważanie Pisma Świętego i śpiew.

Msza św. przebiegała tak jak przed laty, tzn. z aktywnym udziałem tej „młodzieży”, włącznie z oprawą muzyczną (choć niektórzy nie trzymali gitary w ręku od 20 lat).

Dalsza część spotkania upłynęła na oglądaniu starych fotografii i wspomnianiu cudownych dni razem spędzonych. Towarzyszył nam śpiew i radość, jak za daw-

Uczestnicy wzruszającego radosnego spotkania po latach

Obecnie o. Robert jest proboszczem franciszkańskiej parafii pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła na Podgórzu i zorganizował spotkanie młodzieży Franciszkańskiego Ruchu Apostolskiego sprzed 25 lat. Z tej okazji 10 listopada na Mszę św. przybyło ok. 30 osób, wszyscy założyciele i najbardziej zaangażowani członkowie ówczesnego FRA, także z Hamburga, Szczecina, a ci z Anglii i Szkocji łączyli się duchowo i przez SMS-y.

nych czasów. Ciekawym akcentem było zwiedzanie Wyższej Szkoły Hebrajskiej prowadzonej przez franciszkanów. Najpiękniejsze w tym spotkaniu było to, że nikt nie interesował się tym, kto czego się dorobił i jakie ważne stanowiska zajmuje... Ważne było tylko to, że jesteśmy szczęśliwi i zjednoczeni, a wspólnota wciąż trwa i łączy nas więzią franciszkańskiego pokoju i dobra.

Beata Nowak-Latańska

ŚWIĘTO PATRONALNE AKCJI KATOLICKIEJ

25 listopada w bazylice kolegiackiej w Grudziądzu obchodzono uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata. W Sumie uczestniczyli członkowie oddziału Akcji Katolickiej, ponieważ jest święto patronalne Akcji Katolickiej i służb liturgicznych ołtarza. Eucharystię celebrowali ks. inf. Tadeusz Nowicki, długoletni asystent kościelny POAK oraz ks. kan. Dariusz Kunicki, proboszcz, obecny asystent kościelny POAK.

Służbę liturgiczną ołtarza pełnili członkowie POAK, którzy w procesji z darami przekazali dar pieniężny na odbudowę i renowację organów. Uroczystość uświetnił chór parafialny.

Tegoroczna uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata była jednocześnie wyrazem podziękowania za dotychczasową działalność POAK, który 16 listopada zakończył 4-letnią kadencję i wybrał nowy zarząd na następne 4 lata.

Zenon Zaremba

DAR – PRAWDA – MIŁOŚĆ

dokończenie ze str. 1

na rolę Radia Maryja w krzewieniu wiary oraz podziękował Bogu za to radio, jego wkład w budzenie, umacnianie i pogłębianie wiary. Te działania na rzecz dobra człowieka nabierają szczególnego wymiaru w przeżywanym Roku Wiary.

Prawda – smak życia

Rok Wiary jest czasem odkrycia Miłości, radości i sensu życia, co prowadzi do poznania ostatecznego przeznaczenia człowieka. Wskazówką pomocną w odnalezieniu podstawowych wartości są również media katolickie. Stąd też o znaczeniu, roli i misji Radia Maryja, a także dzieł przy nim powstałych w umacnianiu wiary, kształtowaniu sumień i głoszeniu prawdy mówił w homilii biskup świdnicki Ignacy Dec. Podjął on trzy wątki: tajemnicę Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, rolę Radia Maryja w kształtowaniu postaw religijnych i realizacji hasła kończącego się roku liturgicznego: „Kościół naszym domem” oraz zadania i nadzieje związane z Rokiem Wiary, a także z nowym rokiem kościelnym przebiegającym pod hasłem duszpasterskim: „Być solą ziemi”.

Ukazał to radio jako ważny środek ewangelizacji, medium promujące wartości religijne, narodowe i patriotyczne, rozgłośnie, w której rozbrzmiewa słowo prawdy. W ten sposób jednoczy rodaków w kraju i za granicą, zwłaszcza chorych i starszych, a także młodzież i dzieci na modlitwie w intencjach Kościoła, Ojczyzny, swoich bliskich oraz nieprzyjaciół Kościoła. Za pośrednictwem fal radiowych słuchacze uczestniczą w Mszach św., Liturgii Godzin, modlitwie różańcowej, Koronce do Bożego Miłosierdzia, modlitwie „Anioł Pański”, Apelu Jasnogórskim. Kaznodzieja przypominał, że na antenie jest czas na katechezy, medytacje, komentarze, rozważania, homilie i przemówienia bł. Jana Pawła II, środowowe audiencje Benedykta XVI i relacje z jego wizyt apostolskich, wypowiedzi biskupów, jak rów-

nież programy religijno-społeczne, historyczno-patriotyczne, gospodarczo-polityczne. Wspólna modlitwa i poznanie nauki Kościoła są zatem źródłem miłości, wiary i nadziei, wierności Bogu, Ewangelii i Ojczyźnie.

Kaznodzieja, nawiązując do hasła roku duszpasterskiego, przypomniał, że chrześcijanie mają

o przywileje. A więc: Alleluja i do przodu!

Pokrewieństwo duchowe

W tym samym duchu o mocnym pokrewieństwie duchowym, nazwanym Rodziną Radia Maryja, wypowiedział się o. dr Janusz Sok CSsR, prowincjał Prowincji Warszawskiej Redemptorystów,

Radio Maryja jednoczy chorych, starszych, młodzież i dzieci

być solą ziemi i swoim działaniem przydawać smaku życiu społecznemu. – Radio Maryja, niosąc prawdę, także przydaje smaku życiu – mówił bp Dec. – Prawda bowiem jest najzdrowszym pokarmem dla ludzkiego ducha. Dlatego swoją homilię potraktował jako możliwość zaświadczenia o prawdzie, o tym, by Bóg był najważniejszy, aby na Jego prawie wzrastał nasz ojczyzny dom, aby była zgoda w narodzie oparta na prawdzie, sprawiedliwości i miłości, by przynależność do Kościoła była naszą chlubą. Na zakończenie życzył Ojcu Dyrektorowi, wszystkim współpracownikom, współpracownikom, przyjaciółom i słuchaczom całkowitego zaufania Bogu. Wspierał ich, dodawał otuchy i z mocą wyjaśniał: – Bóg czasem zabiera, żeby więcej dać. Jedną ręką zabiera, by dać drugą więcej. On jest autorem naszej przyszłości. Kościół nigdy nie tracił, gdy był prześladowany, tracił zawsze, gdy zabiegał

który zauważył: – Daje nam ono siłę zdolną przekroczyć różnego rodzaju burze, niestraszne nam wiatry. W tym zatamizowanym świecie jest to ważne. Wyrazem jedności ze świętującymi były listy adresowane z okazji rocznicy do o. dr. Tadeusza Rydzika – dyrektora Radia Maryja. Skierowali je: kard. Zenon Grocholewski, prefekt watykańskiej Kongregacji ds. Wychowania Katolickiego, kard. Stanisław Nagy, o. Michael Brehl, przełożony generalny Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela.

Zwyczajem obchodów rocznicowych stał się telegram do Benedykta XVI, który odczytał prof. Janusz Kawecki, przewodniczący Zespołu Wspierania Radia Maryja w Służbie Bogu, Kościołowi, Ojczyźnie i Narodowi Polskiemu. Telegram stanowił zapewnienie o stałej modlitwie w intencjach Ojca Świętego oraz podziękowanie za życzliwość okazywaną Rodzinie Radia Maryja.

Głos uczestników

Pani Maria z Polskiej Misji Katolickiej w Sztokholmie przyjechała do Torunia, by dziękować Bogu, Matce Bożej i ludziom. Jak powiedziała, to radio jest amboną, z której słyszemy najpiękniejsze słowa miłości do Boga, Ojczyzny i drugiego człowieka. Z kolei ks. Franciszek z diecezji bydgoskiej jest pełen podziwu dla Radia Maryja i Telewizji Trwam. Dlatego uważa, że na te czasy, w których przyszło nam żyć i świadczyć o Chrystusie, to wielka piękna sprawa. Przytoczone opinie potwierdza Jolanta z Nowego Jorku: – Szczególnie dla emigrantów Radio Maryja daje radość i pomaga przetrwać. Dla mnie jest to szczęście i ogromna radość być tu razem z tłumem ludzi, którzy wyznają wiarę w Boga i mogą poznać prawdę dzięki radiu. To radio jest niesamowicie właśnie dlatego, że pozwala poznać prawdę.

Na zakończenie uroczystości o. dr Tadeusz mówił o istocie komunikacji. Media bowiem mają być środkami społecznego komunikowania. – Jeżeli ludzie ze sobą rozmawiają, szukają prawdy, wtedy rodzi się miłość. Razem można uczynić wiele, przykładem jest Radio Maryja – mówił Ksiądz Dyrektor. W tym kontekście podkreślił wagę rozmowy na argumenty prawdy, dobra. Źródłem tej siły jest słuchanie Ducha Świętego, Jego natchnień oraz jedność, wzajemna pomoc i modlitwa.

1 grudnia przyjaciele Radia Maryja mogli również zwiedzić siedzibę rozgłośni, Wyższą Szkołę Kultury Społecznej i Medialnej oraz plac budowy sanktuarium Maryi Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i bł. Jana Pawła II, a także posłuchać koncertu w wykonaniu m.in. Orkiestry Koncertowej „Victoria” i Zespołu Muzyki Sakralnej „Lumen”, a potem nabyć wydawnictwa Fundacji „Nasza Przyszłość”.

Druga część obchodów jubileuszowych odbyła w Bydgoszczy 8 grudnia, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny.

Beata Pieczykura

HELENA MANIAKOWSKA

28 listopada w Sali Mieszczańskiej Muzeum Okręgowego w Toruniu odbyła się jubileuszowa sesja poświęcona pamięci prof. Leonarda Torwirta, a w Sali Wystaw Czasowych Muzeum otwarto wystawę pt. „Leonard Torwirt (1912-67). Artysta malarz, konserwator zabytków”

HELENA MANIAKOWSKA

Ciekawym elementem wystawy jest odtworzona pracownia konserwatorska artysty z eksponatami oryginalnymi z jego mieszkania

W 100. ROCZNICĘ URODZIN LEONARDA TORWIRTA

Sesję otworzyli dr hab. Elżbieta Basiul, prof. UMK, dziekan Wydziału Sztuk Pięknych, dr Marek Rubnikowicz, dyrektor Muzeum Okręgowego. Dr Rubnikowicz wspominał, że do muzeum nadesłano liczne listy od osób świata naukowego z całej Polski z życzeniami dobrych obrad. Prof. dr art. kons. Józef Flik, uczeń prof. Torwirta, przedstawił jego sylwetkę. Podkreślił, że kontynuowane są założenia naukowe w konserwacji i to wszystko, co pozwoliło mu utworzyć toruńską szkołę konserwacji. Spośród przyjaciół i współpracowników profesora oraz przedstawicieli środowiska konserwatorskiego głos zabrał prof. dr hab. Wiesław Domaśłowski, z wykształcenia chemik. Zauważył on ważną cechę profesora, który umiał skupiać specjalistów innych dziedzin służących badaniom i rozwojowi konserwatorstwa, a jego pragnieniem było zwiększenie kadry nauczającej. Zdaniem prof. Domaśłowskiego prof. Torwirt był „bardzo uzdolniony, inteligentny, pracowity, posiadał duże zdolności organizacyjne i miał poczucie humoru. Jego wielką zasługą było stworzenie toruńskiej szkoły konserwacji, znanej i cenionej w kraju i za granicą”. Prof. Strzelczyk, mikro-

biolog, zaznaczyła, że zarówno chemia, jak i mikrobiologia mają ważny udział w bieżących pracach konserwatorskich, co rzutuje na dalszy rozwój nauki i metodykę pracy w konserwatorstwie. Trzeba

Prof. Torwirt był „bardzo uzdolniony, inteligentny, pracowity, posiadał duże zdolności organizacyjne i miał poczucie humoru. Jego wielką zasługą było stworzenie toruńskiej szkoły konserwacji”

zaznaczyć, że początkowe lata 50. to przede wszystkim czas organizacyjny na uczelni, nie tylko pomieszczeń dydaktycznych, lecz także programów naukowych oraz kadry dydaktycznej. Ważną sprawą dla profesora była także artystyczna twórczość przede wszystkim w dziedzinie malarstwa ściennego (polichromie wnętrz kościelnych). Na przełomie lat 40. i 50. odnosił sukcesy jako scenograf w Teatrze Ziemi Pomorskiej w Toruniu, zdobywając nagrody na festiwalach teatralnych, o czym wspominał prof. dr hab. Marian Arsyński.

Wśród zebranych obecna była córka profesora Anna Maria Torwirt, która podziękowała za tak liczną obecność. W ciepłych słowach przedstawiła atmosferę domu rodzinnego Torwirtów nacechowaną ogromną miłością.

Trzeba odnotować, że 28 listopada w godzinach rannych odbyła się Msza św. za dusze śp. Leonarda Torwirta i jego małżonki Anny w kościele akademickim w Toruniu pw. Świętego Ducha, po której przyjaciele złożyli kwiaty i zapalili znicze na grobie profesora i jego małżonki na cmentarzu św. Jerzego przy ul. Gałczyńskiego.

Po godz. 17 w Sali Wystaw Czasowych Muzeum otwarto wystawę pt. „Leonard Torwirt (1912-67). Artysta malarz, konserwator zabytków” w obecności grona profesorów UMK, przedstawicieli Rady Miasta z prezydentem Michałem Zaleskim na czele, studentów i licznych gości. Prezydent Michał Zaleski w laudacji zauważył m.in. że obchody 100. rocznicy urodzin prof. Leonarda Torwirta spletają się z peregrynacją Obrazu Nawiedzenia jego autorstwa po diecezji toruńskiej.

Chociaż w głównym zrebie wystawy prezentuje prace prof. Leonarda Torwirta nie zabrakło też miejsca dla

prac jego żony Anny, która wiernie towarzyszyła mu w całym twórczym działaniu. Warto zauważyć, że wystawione są też wyjątkowe eksponaty: obraz Oblicza Matki Bożej Częstochowskiej podpisany przez artystę „Panna Wspomożycielka”, kopia portretu Mikołaja Kopernika autorstwa profesora oraz kopia obrazu Matki Bożej Cierpliwie Słuchającej z Rokitna. Ciekawym elementem ekspozycji jest odtworzona pracownia konserwatorska artysty z eksponatami oryginalnymi z jego mieszkania.

Wystawie towarzyszy wydany z tej okazji katalog prezentujący działalność artystyczną, konserwatorską i naukową; w opisie kuratora wystawy Agaty Rissmann zawierający też wspomnienie prof. Józefa Flika „Mój mistrz profesor Leonard Torwirt”. Katalog podaje także kalendarium, wykaz dorobku artysty, bibliografię i liczne ilustracje, również kolorowe. Zarówno sesja, jak i wystawa były zorganizowane w ramach Roku Toruńskich Zabytków.

Helena Maniakowska

Wystawa będzie czynna do 10 lutego 2013 r.

Święto ministrantów

Martyrologium Rzymskie 26 listopada wspomina św. Jana Berchmansa, patrona ministrantów. Z tej okazji dzień wcześniej, w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, w kościele pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Lidzbarku odbyła się Msza

św. w intencji ministrantów, lektorów, ceremoniarzy posługujących w parafii oraz ich rodzin. Eucharystii przewodniczył proboszcz ks. kan. Marian Wiśniewski. Rodzice wszystkich członków liturgicznej służby ołtarza otrzymali imienne zaproszenia na tę uroczystość.

Pamiątkowe zdjęcie liturgicznej służby ołtarza

Opiekun ministrantów ks. Dawid Koncicki w homilii przedstawił sylwetkę św. Jana Berchmansa i zachęcił swoich podopiecznych, by tak jak on w bliskości Chrystusa kształtowali swoje serca, małymi krokami podążając do doskonałości. Zapewnił ich także, iż czas spędzony przy ołtarzu nie będzie stracony, bo Pan Bóg nie zapomni tych wszystkich chwil, które dla Niego przeznaczili.

Koniec roku liturgicznego jest dobrą okazją na podsumowanie. Kaznodzieja nie omieszkał zatem wspomnieć o drobnych sukcesach LSO, które w ostatnim czasie radowały młodych i całą parafię. Takimi powodami do radości dla ministrantów było przygotowanie przez nich uroczystości Triduum Paschalnego, a także mianowanie przez Księdza Biskupa dwóch z nich na ceremoniarzy i wyróżnienie jednego tytułem Ministrant Roku 2012.

Po homilii Ksiądz Proboszcz wprowadził trzech kandydatów do służby ministranta i udzielił im specjalnego błogosławieństwa. Wszyscy

wierni otaczali ich swoją modlitwą, by wzrastali w pobożności, a we wszelkie czynności, które będą wykonywać, wkładali serce.

Po Mszy św. ks. Dawid zgromadzonym wiernym przedstawił z imienia i nazwiska wszystkich chłopców posługujących przy ołtarzu, a ks. kan. Marian wręczył każdemu z nich upominek i podziękował za całoroczne zaangażowanie. W kilku słowach dał również świadectwo, że bycie ministrantem to wielka sprawa, opowiadając o tym, jak dzięki usługiwaniu do Mszy św. kształtowało się jego powołanie. Poprosił także liturgiczną służbę ołtarza do pamiątkowego zdjęcia.

Uroczystość stanowiła dobrą okazję, aby podkreślić godność posługi przy ołtarzu. Ukazała także znaczącą rolę, jaką spełniają ministranci, lektorzy i ceremoniarze w życiu wspólnoty parafialnej, oraz to, jak pięknie sprawowana może być liturgia, kiedy jest tak wiele osób, którym zależy na właściwym jej przygotowaniu.

Ks. Dawid Koncicki

„Stalowy Anioł”

Panie Justyna i Agnieszka z okazji Dnia Pracownika Socjalnego otrzymały nagrody Zarządu Województwa Kujawsko-Pomorskiego dla osób wyróżniających się w działalności pomocy społecznej na rzecz mieszkańców województwa. Uroczysta gala wręczenia statuetek „Stalowego Anioła” odbyła się 21 listopada w Centrum Sztuki Współczesnej „Znaki Czasu” w Toruniu.

Panie Justyna i Agnieszka od wielu lat tworzą zespół wychowawców niepublicznej placówki opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego, jakim jest Ognisko Wychowawcze parafii pw. Miłosierdzia Bożego i św. s. Faustyny w Toruniu. Swoją inicjatywą, wyrozumiałością, cierpliwością, sercem oraz gotowością do niesienia pomocy wszystkim osobom potrzebującym oparcia ściągają do placówki liczną gromadkę dzieci i młodzieży.

Częste kontakty z rodzicami wychowanków uczęszczających na zajęcia prowadzone przez placówkę, wspólne spotkania okolicznościowe, imprezy i uroczystości w Ognisku Wychowawczym inspirują do zacieśniania więzów rodzinnych oraz stanowią podstawy do umacniania ogólnie przyjętych wartości i prawidłowych relacji w środowisku lokalnym.

Współpraca pań Justyny i Agnieszki z pracownikami naukowymi i studentami Instytutu Pedagogiki UMK w Toruniu, wykładowcami i słuchaczami Kolegium Pracowników Służb Społecznych, seniorami toruńskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku i parafialnego Klubu Seniora oraz wolontariuszami przynosi pozytywne efekty w procesie dydaktycznym uczestników placówki.

Zdolności pedagogiczne i organizacyjne wychowawców, na prze-

Panie Justyna i Agnieszka otrzymały nagrody Zarządu Województwa Kujawsko-Pomorskiego

strzeni prawie 14. lat istnienia parafialnego Ogniska Wychowawczego, pozwoliły objąć pracą opiekuńczo-wychowawczą dziesiątki młodych torunian.

Nagrody laureatkom wręczyli dyrektor Departamentu Spraw Społecznych Urzędu Marszałkowskiego Krystyna Żejmo-Wysocka i radny województwa Przemysław Przybyl-

ski. W uroczystości uczestniczyli także: członek zarządu województwa Sławomir Kopyść, wiceprzewodniczący sejmiku Ryszard Bober, zastępca prezydenta Torunia Ludwik Szuba i wicedyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie Kazimiera Podgórska. W województwie kujawsko-pomorskim nagrody „Stalowego Anioła” otrzymało 10 osób indywidualnych i 5 zespołów.

Panie Justyna i Agnieszka otrzymały rekomendację proboszcza parafii ks. prał. Stanisława Majewskiego, wolontariuszy Uniwersytetu Trzeciego Wieku, dyrektora placówki oraz opinię rodziców. Do 6. edycji nagród Zarządu Województwa Kujawsko-Pomorskiego dla osób wyróżniających się w działalności pomocy społecznej zgłosiła wychowawców dyrektorka placówki. Gratulujemy!

Hanna Kosińska

Dyrektor Ogniska Wychowawczego

Pomagamy blisko Ciebie!

www.torun.caritas.pl

ZDJEŃ: ARCHIWUM CARITAS

ŚWIECA WIGILIJNEGO DZIEŁA ZAPŁONĘŁA

Już po raz 19. realizujemy Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom, w ramach którego rozprowadzamy świece zapalone w Wigilię Bożego Narodzenia na polskich stołach na znak solidarności z najbardziej potrzebującymi w Polsce i na świecie. Inauguracja tej akcji odbyła się 1 grudnia pod hasłem: „Podziel serce – pomnóż miłość!” na toruńskim lodowisku „Tor-Tor” z udziałem ponad 3 tys. dzieci, które odśpiewały imieninowe „Sto lat” Pasterzowi diecezji.

Tradycyjnie podczas tej uroczystości zapłonęła ogromna świeca, a uczestników odwiedził św. Mikołaj. Wystąpili młodzi łyżwiarze („Axel”, „Sokoły”, „Jaskółki”, „TKH”). Największymi brawami zostali nagrodzeni 5-letni łyżwiarze, którzy pierwszy raz prezentowali swoje talenty przed tak dużą publicznością. O oprawę muzyczną zadbał Wujek Jacek i zespół „Skica”. Gośćmi honorowi byli: bp Andrzej Suski, prezydent Torunia Michał Zaleski, zastępca prezydenta Torunia Ludwik Szuba i dyrektor Wydziału Zdrowia Izabela Miłoszowska, a gospodarzami: dyrektor Caritas Diecezji Toruńskiej

ks. prał. Daniel Adamowicz oraz wicedyrektor Caritas Diecezji Toruńskiej ks. kan. Marek Borzyszkowski.

Uczestnikami inauguracji Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom byli wolontariusze z całego regionu, którzy na co dzień działają w Szkolnych Kołach Caritas, niejednokrotnie jako liderzy wsparcia rówieśniczego. Otrzymali oni w ramach akcji (trwającej od września i współfinansowanej ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Kujawsko-Pomorskiego na lata 2007-13) „Jestem widoczny, jestem bezpieczny” kamizelki odblaskowe. Dzieci otrzymały również laskocie od „Biedronki”, „Jutrzenki Colian” i firmy „Toruń-Pacific”.

Podczas uroczystości podsumowaliśmy akcje: „Jestem widoczny, jestem bezpieczny” oraz „Warto być bohaterem”, w ramach której uczniowie regionu zebrali 18 512, 28 zł dla chorych i niepełnosprawnych dzieci. 3 placówki za szczególne zaangażowanie w tej akcji otrzymały „Certyfikat szkoły budującej wrażliwość społeczną”: Publiczne Gimna-

zjum w Topólcie, Szkoła Podstawowa nr 5 w Grudziądzu oraz Szkoła Podstawowa nr 11 w Toruniu.

Za pomoc w organizacji tego wydarzenia dziękujemy instytucjom działającym w Toruniu: Centrum Szkolenia Artylerii i Uzbrojenia, Placówce Żandarmerii Wojskowej, Komendzie Miejskiej Policji, Straży Miejskiej, Komendzie Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej, Ochotniczej Straży Pożarnej, Grupie Ratownictwa PCK, Wyższemu Seminarium Duchownemu, Nadleśnictwu Toruń, firmie „Erbud”, Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji, „Impresariatowi Sauron” oraz studentom z przysieckiej Bursy Akademickiej Caritas. Inauguracja była dotowana ze środków Gminy Miasta Toruń.

Przypominamy, że świece Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom można nabyć w parafiach w cenie 5 zł (małe) i 12 zł (duże). Ofiary z ich dystrybucji przeznaczone są na pomoc dzieciom, ubogim i wielodzietnym rodzinom. Świeca pomaga również dzieciom w Afryce: 10 groszy z każdej zakupionej świcy zasila fundusz pomocy dla tego kontynentu.

Anna Pławińska

BŁ. KS. JERZY W PAMIĘCI MŁODYCH

Mieszkańcy Bursy Akademickiej Caritas w Przysieku wraz z zaproszonymi gośćmi 22 listopada przeżywali dzień pamięci poświęcony bł. ks. Jerzemu Popiełuszcze, patronie domu. W progach bursy przywitaliśmy m.in.: kurator oświaty Annę Łukaszewską, starostę toruńskiego Mirosława Graczyka, wiceprzewodniczącego Rady Miasta Torunia prof. Grzegorza Górskiego, wiceprezydenta Torunia Ludwika Szubę i wójta Złejwsi Wielkiej Jana Surdykę. Był to wieczór wyjątkowy z dwóch powodów. Pierwszy to uczczenie bł. ks. Jerzego, a drugi to możliwość spotkania się z naszymi przyjaciółmi i uhonorowanie ich Certyfikatami Mecenasów Bursy Akademickiej. Dzięki pomocy i zaangażowaniu dyrektora Caritas Diecezji Toruńskiej ks. prał. Daniela Adamowicza i ks. Pawła Nowogórskiego mieliśmy okazję spotkać się z matką błogosławionego Marianną Popiełuszką. To spotkanie zaowocowało krótkim reportażem oraz świadectwami. Rozmowa z panią Marianną dała nam odpowiedź na nurtujące nas pytania. Mogliśmy odczuć, że to właśnie w domu rodzinnym ks. Jerzego dbało się o prawdę i wartości chrześcijańskie. Nie bez powodu nasz wieczór nosił cytat z Ewangelii św. Mateusza „Dobre drzewo rodzi dobre owoce” (Mt 7, 17). Mama błogosławionego ukazała, że przekaz wiary i wartości przez rodziców, ich wzajemna miłość oraz poszanowanie dla członków rodziny są najlepszą drogą do zebrania dobrych owoców. Certyfikatami Mecenasów Bursy Akademickiej i koncertem fortepianowym w wykonaniu Pawła Wakarecy podziękowaliśmy dobroczyńcom i przyjaciołom za ich wsparcie. Bez pomocy studenci Bursy Akademickiej nie mieliby tak wspaniałych możliwości rozwoju. Certyfikaty otrzymali: Marlena i Stanisław Szczęśni, Marian Lipiński i dr Stanisław Rakowicz.

Marta Leonartowicz

SPOTKANIE DIAKONÓW STAŁYCH

1 grudnia w parafii pw. św. Marii Magdaleny w Magdalence pod Warszawą odbyło się spotkanie stałych diakonów z całej Polski. Gospodarzem był proboszcz ks. prał. Mirosław Cholewa

WKościele w naszym kraju posługuje 6 diakonów stałych, w tym trzech w naszej diecezji: dk. Tomasz Chmielewski, dk. Mariusz Malinowski oraz dk. Waldemar Rozynkowski. Pozostali to: dk. Zbigniew Machnikowski (diecezja pelplińska), dk. Bogdan Sadowski (archidiecezja warszawska), dk. Stanisław Dziemian (diecezja ełcka).

Spotkanie rozpoczęła Msza św. Przeżywalismy ją w kaplicy domu zakonnego Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Derdach. Podczas tej Eucharystii siostry dziękowały Bogu za 150 lat istnienia zgromadzenia. W tym domu w 1936 r. przez pewien czas przebywała św. s. Faustyna Kowalska. Podczas spotkania był także czas na indywidualną modlitwę, podzielenie się doświadczeniami wynikającymi z posługi diakonńskiej oraz wspólną modlitwę brewiarzową.

Przypomnijmy, że diakonat stały jest rzeczywistością obecną w Kościele od początku jego istnienia. W pierwszych gminach chrześcijańskich posługa diakonów traktowana była jako wartość i bogactwo wspólnoty, a nie jako etap przejściowy w drodze do kapłaństwa. Największy rozkwit diakonatu przypada na III wiek. W pierwotnym Kościele stałymi diakonami byli m.in.: św.

Szczepan, św. Wawrzyniec czy św. Efreem Syryjski. W „Tradycji Apostolskiej” Hipolita (połowa III wieku) możemy wyczytać, że podstawowym obowiązkiem diakona była służba biskupowi, która wyrażała się w realizowaniu jego decyzji i poleceń. W „Didascalia Apostolorum” czytamy, że diakon powinien być w ścisłej jedności z biskupem, ma być jego „uchem, ustami, sercem i duszą”.

Diakonat jako stała posługa w Kościele zaczyna tracić na znaczeniu od IV wieku. Dodajmy jednak, że dotyczyło to przede wszystkim Kościoła Zachodniego. Od diakonów zaczęto wymagać zachowania celibatu, a udzielane im święcenia postrzegano przede wszystkim jako stopień przejściowy i konieczny do przyjęcia święceń prezbiteratu.

Odrodzenie diakonatu stałego w Kościele związane było z Soborem Watykańskim II. W trakcie przygotowań do jego zwołania skierowano prośbę do biskupów oraz różnych ośrodków teologicznych na całym świecie o wskazanie zagadnień, którymi powinien zająć się sobór. Komisja Przygotowawcza otrzymała 2150 odpowiedzi, pośród których aż ok. 600 wniosków dotyczyło kwestii przywrócenia diakonatu stałego w Kościele.

2 lata po zakończeniu soboru 18 czerwca 1967 r. Paweł VI ogłosił ogólne normy przywrócenia w Kościele diakonatu stałego. 28 czerwca 1968 r. w katedrze w Kolonii pierwszych 5 żonatych mężczyzn otrzymało święcenia diakonatu.

Historia diakonatu stałego w Polsce jest znacznie krótsza, warto jednak zaznaczyć, że już od lat 70. spotykamy środowiska zainteresowane jego wprowadzeniem. Do prekursorów działalności na rzecz wprowadzenia diakonatu w naszym kraju należy zaliczyć Marka Marczewskiego z Lublina. W 1988 r. Komisja Episkopatu Polski ds. Duchowieństwa powo-

Diakoni stali w czasie spotkania w Magdalence

łała grupę ekspertów, która pod przewodnictwem bp. Teofila Wilskiego zajęła się przygotowaniem raportu dotyczącego możliwości wprowadzenia diakonatu stałego. Przygotowany tekst przedstawiono w czerwcu 2001 r. na 313. zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski w Łowiczu. Episkopat podjął decyzję o wprowadzeniu diakonatu stałego w Polsce. Na początku 2004 r. watykańska Kongregacja ds. Wychowania Katolickiego zatwierdziła dokument Konferencji Episkopatu Polski pt. „Wytyczne dotyczące formacji, życia i posługi diakonów stałych w Polsce”, który następnie w marcu tegoż samego roku został przyjęty przez Episkopat Polski.

Pierwszy ośrodek w Polsce przygotowujący kandydatów do stałego diakonatu powołał do istnienia w 2005 r. bp Andrzej Suski. W ostatnich miesiącach formację przygotowującą do stałego diakonatu podjęto także w diecezjach ełckiej i opolskiej oraz archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej.

Dk. Waldemar Rozynkowski

Na niższym szczeblu hierarchii stoją diakoni, na których nakłada się ręce „nie dla kapłaństwa, lecz dla posługi”. Umocnieni bowiem łaską sakramentalną, w posłudze liturgii, słowa i miłości służą Ludowi Bożemu w łączności z biskupem i jego kapłanami. Zadaniem diakona, stosownie do tego, co mu wyznaczy kompetentna władza, jest uroczyste udzielanie chrztu, przechowywanie i rozdzielanie Eucharystii, asystowanie i błogosławienie w imieniu Kościoła związkom małżeńskim, udzielanie wiatyku umierającym, czytanie wiernym Pisma Świętego, nauczanie i napominanie ludu, przewodniczenie nabożeństwu i modlitwie wiernych, sprawowanie sakramentaliów, przewodniczenie obrzędowi żałobnemu i pogrzebowemu. Poświęcając się powinnościom miłości i posługi, diakoni winni mieć w pamięci upomnienie św. Polikarpa: „Miłosierni, gorliwi, postępujący drogą prawdy tego Pana, który stał się sługą wszystkich”
Konstytucja dogmatyczna o Kościele, „Lumen gentium” 29

głos z Torunia
niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: ks. Paweł Borowski
Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38

